

РЕШЕНИЕ

№ 441

гр. гр. Хасково, 30.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ХАСКОВО, VII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на четиринадесети юни през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: ХРИСТИНА З. ЖИСОВА

при участието на секретаря Цветелина Хр. Станчева
като разгледа докладваното от ХРИСТИНА З. ЖИСОВА Гражданско дело №
20235640100316 по описа за 2023 година

Предявен е иск с правно основание чл.55, ал.1, пр.1 от Закона за задълженията и
договорите /ЗЗД/ от М. А. А., ЕГН *****, с адрес: *****, адв.
Д.В.М. от АК - Пловдив против “Кредит Инс“ АД, ЕИК 205997727, със седалище и адрес на
управление: гр.София, бул.“Цар Борис III“ № 85, ет. Мецанин, представлявано от М.Г.А. –
изпълнителен директор, съдебен адрес: *****, Адвокатско дружество
„****“, ЕИК *****, чрез адв. Р. *****.

Ищецът твърди, че е страна по Договор за потребителски кредит "Екстра" № ДЗ
010273/28.02.2022 г., сключен с ответника „Кредит Инс" АД. Съгласно Договора за кредит,
трябвало да върне сумата от 272,50 лева, при сума на получаване 250,00 лева, при ГПР
49.70%, годишен лихвен процент - 36.00%, при срок на кредита от 3 месеца. Следвало да
заплати и сума за гаранция в размер на 85,32 лева, разпределена на 3 месечни вноски, всяка
от които по 28,44 лева, платими наред с лихвата и главницата. По този начин общото
задължение по процесния договор за кредит било в размер на 357,82 лева.

Поддържа се от ищеца, че е погасил изцяло сключения Договор за потребителски
кредит "Екстра" № ДЗ 010273/28.02.2022 г., като по него заплатил общо сумата в размер на
379,00 лева, от които 250 лева- главница; 22,50 лева- лихва; 85,32 лева- такса гаранция и
21,18 лева, допълнителни обезщетения за забава.

Ищецът обаче счита, че не следвало да заплаща сумата в размер на 85,32 лева, като
сума за гаранция, тъй като същата била нищожна на основание чл. 26, ал. 1, пр.3 от ЗЗД и
поради това, че била сключена при неспазване на нормите на чл. 22 от ЗПК, както и по чл.

143, ал.1 от ЗЗП, като излага следните съображения в тази насока:

В правната доктрина и съдебна практика безспорно се приемало, че накърняването на добрите нрави по смисъла на чл.26, ал.1, предл.3 ЗЗД било налице именно, когато се нарушава правен принцип било той изрично формулиран или пък проведен чрез създаването на конкретни други разпоредби. Такъв основен принцип бил добросъвестността в гражданските и търговски взаимоотношения, а целта на неговото спазване, както и на принципа на справедливостта, била да се предотврати несправедливото облагодетелстване на едната страна за сметка на другата. Тъй като ставало дума за търговска сделка, нормата от ТЗ, чрез която бил прокаран този принцип била чл.289 от ТЗ, но общите правила на ЗЗД също намирали приложение- чл.8, ал.2 и чл.9 от ЗЗД. Според задължителната практика на ВКС преценката дали е нарушен някой от посочените основни правни принципи се правела от съда във всеки конкретен случай, за да се даде отговор на въпроса дали уговореното от страните води до накърняване на добрите нрави по смисъла на чл.26 ал.1 предл.3 от ЗЗД.

Поради накърняването на принципа на „добри нрави“ по смисъла на чл. 26, ал.1, пр. 3 от ЗЗД се достигало до значителна нееквивалентност на насрещните престации по договорното съглашение, до злепоставяне на интересите на ищеца с цел извличане на собствена изгода на кредитора.

В допълнение, клаузата, предвиждаща заплащане на сумата в размер на 85,32 лева била нищожна като противоречаща на добрите нрави и неравноправна по смисъла на чл.143, т.19 от ЗЗП, тъй като сумата, която се претендирала чрез нея, била в размер на над 1/3 от сумата на отпуснатия кредит. По този начин безспорно се нарушавал принципа на добросъвестност и справедливост. В настоящия случай, със заплащането на сумата предвидена за гаранция, изцяло се нарушавал принципа на добросъвестност и справедливост.

Изложено е от ищеца, че съгласно чл. 21, ал. 1 ЗПК всяка клауза в договор за потребителски кредит, имаща за цел или резултат заобикаляне на изискванията на закона, била нищожна. Предвидената клауза била освен това неравноправна по смисъла на чл. 143, т. 5 ЗЗП, тъй като същата била и необосновано висока. В глава четвърта от ЗПК било уредено задължение на кредитора, преди сключване на договор за кредит, да извърши оценка на кредитоспособността на потребителя и при отрицателна оценка да откаже сключването на такъв. В този смисъл било съображение 26 от Преамбюла на Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23.04.2008г. относно договорите за потребителски кредити. Разгледана в този аспект, сумата за гаранция по Договор за кредит № ДЗ 010273/28.02.2022 г, се намирала в пряко противоречие с преследваната с целта на транспонираната в ЗПК директива. По посочения начин се заобикалял чл. 33, ал. 1 от ЗПК. С уговорената сума за гаранция в полза на кредитора се уговаряло още едно допълнително обезщетение за неизпълнението на акцесорно задължение - недадено обезпечение, от което обаче не произтичали вреди. Наред с изложеното предвидената такса „Гарант“ била и неравноправна по смисъла на чл.143, т.5 от ЗЗП, тъй като същата била необосновано висока- в този смисъл била и т.32 от извлечение от протокол № 44 на заседание на КЗП от

05.11.2015г. Таксата „Гаранция" по съществото си била добавък към възнаградителната лихва и в този смисъл представлявала сигурна печалба за заемодателя, която печалба увеличавала стойността на договора. Основната цел на така уговорената клауза била да доведе до неоснователно обогатяване на кредитодателя за сметка на кредитополучателя, до увеличаване на подлежаща на връщане сума допълнително с още % от предоставената главница. Последователна била и практиката, че неустойка която е уговорена извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции била нищожна, поради противоречие с добрите нрави.

С предвиждането на такива разходи, търсими като сума за гаранция се заобикаляла и разпоредбата на чл.19, ал.4 ЗПК. Безсъмнено, събирането на такива разходи било част от дейността по управление на кредита и следвало те да са включени в годишния процент на разходите. Съгласно чл.19, ал.1 от ЗПК, ГПР по кредита изразявал общите разходи по кредита за потребителя, настоящи и бъдещи /лихви, други преки или косвени разходи, комисионни, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора/, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Налице било заобикаляне на разпоредбата на чл.19, ал.4 ЗПК като с уговорката за такса „Гарант се нарушавало изискването ГПР да не бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута определена с ПМС № 426/2014г. Реално, чрез нарушаване на добрите нрави и чрез заобикаляне на императивната норма на чл.19, ал.4 ЗПК и при несъблюдаване на основния правен принцип, забраняващ неоснователно обогатяване се калкулирала допълнителна печалба към договорената възнаградителна лихва. Поради невключване на уговорката за неустойка в размера на ГПР, последният не съответствал на действително прилагания от кредитора в кредитното правоотношение. Посочването в договора на размер на ГПР, който не бил реално прилагания в отношенията между страните представлявал заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл.68д, ал.1 и ал.2 ,т.1 от Закона за защита на потребителите. С преюдициално заключение по дело С-453/10 било прието, че използването на заблуждаващи търговски практики, изразяващи се в непосочването в кредитния контракт на действителния размер на ГПР представлява един от елементите, на които може да се основе преценката за неравноправния характер на договорните клаузи по смисъла на чл.143 и сл.ЗЗП. В тази насока била последователната и непротиворечива практика на съдилищата в страната. Същевременно - посочването на по - нисък от действителния ГПР, представлявал невярна информация относно общите разходи по кредита и следвало да се окачестви като нелоялна и заблуждаваща търговска практика по смисъла на член 6, § 1 от Директива 2005/29/ЕО. Това от своя страна означавало, че клаузата, предвиждаща заплащане на такса „Гарант" била неравноправна по смисъла на член 4, § 1 от Директива 93/13/ЕО.

Имало нарушение и на Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 05.04.1993г. относно неравноправните клаузи в потребителските договори, транспонирана в българското законодателство с § 13 а, т. 9 от ДР на ЗЗП. Съгласно чл. 3 от Директива 93/13/ЕИО неравноправни клаузи били договорни клаузи, които не са индивидуално договорени и

които въпреки изискванията за добросъвестност създават в ущърб на потребителя значителна неравнопоставеност между правата и задълженията, произтичащи от договора. В Директива 93/13/ЕИО било регламентирано, че не се счита за индивидуално уговорена клауза, която е съставена предварително и следователно потребителят не е имал възможност да влияе на нейното съдържание, каквато била клаузата предвиждаща заплащането на такса „Гарант" от Договора за кредит В тази насока била и практиката на Съда на Европейския съюз- Решение по дело C-618/10, Решение по дело C-415/11, и цитираната в него практика.

По тези съображения се иска от съда да постанови решение, с което на основание чл.55 ал.1 пр.1 от ЗЗД, ответникът бъде осъден да заплати на ищеца, сумата от 85,32 лева, представляваща недължимо платена сума за гаранция, ведно със законната лихва върху нея от датата на депозиране на исковата молба в съда – 13.02.2023 г., до окончателното ѝ изплащане.

Претендират се направените съдебни разноски, за което е представен списък по чл.80 ГПК.

Ответникът счита предявените искове за допустими, но неоснователни. Същият бил търговско дружество, регистрирано като финансова институция по смисъла на чл. 3, ал. 1 т.3 от Закона за кредитните институции. Дружеството притежавало удостоверение за дейността си от Българска народна банка (БНБ) с № BG R00288, както и удостоверение № 360363 за администратор на личните данни, воден към регистъра към Комисията за защита на личните данни. Основната дейност на "КРЕДИТ ИНС" АД била отпускане на онлайн краткосрочни потребителски заеми със средства, които не са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства. Договорът за кредит с кредитополучателя се сключвал във формата на електронен документ и правоотношението се реализирало при спазване на изискванията на Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние (ЗПФУР), Закона за платежните услуги и платежните системи (ЗПУПС), Закона за задълженията и договорите (ЗЗД) и Закона за електронния документ и електронния подпис (ЗЕДЕП).

Твърди се от ответника, че ищецът е кандидатствал за получаване на потребителски кредит чрез сайта на дружеството, на адрес www.creditins.bg, като е предоставил личните си данни чрез попълване на регистрационната форма за кандидатстване, одобрена от управителя на финансовата институция и при спазване на всички изисквания за предоставяне на финансова услуга от разстояние. В резултат на подадената заявка и предоставените от ищеца данни, служител на ответника се свързал с него на посочения в заявката телефон, като същият потвърдила самоличността си, истинността на предоставената информация и желанието си да получи при условията на дружеството, кредит в размер на 250,00 лв. След обработване на данните и одобрение на кандидата за финансова услуга, на ищеца бил изпратен на посочената от него електронна поща iulian.cezar1996@gmail.com. електронен формат на договора за кредит от разстояние. Същият потвърдил, с избиране на изпратения му от „КРЕДИТ ИНС" линк за потвърждение, сключването на Договор за потребителски кредит „Екстра" № ДЗ 10273/28.02.2022г. и

желаната сума му била преведена чрез системата е-рау и получена от същият на каса на партньорски офис на „Изипей“ АД, срещу представена от М. А. А. лична карта.

Съгласно формата за кандидатстване ищецът имал възможност да избере опция да предостави банкова гаранция или да му бъде предоставена такава от дружество, с което кредитодателят имал сключен договор. Двете полета, между които потребителят можел да избира при подаване на заявка били "Кандидатстване за заем с осигурен гарант" и "Ще предоставя банкова гаранция" - като под първото поле било посочено, че в този случай "Кредит Инс" ще осигури гаранция от одобреното от него дружество, а кредитополучателят се задължава да заплати такса за услугата, а във второто поле било посочено, че в този случай, в рамките на 3 дни след одобрението на кредита, следвало кредитополучателят да представи безусловна и неотменима банкова гаранция. При избиране на първата опция в кредитния софтуер на "Кредит Инс" се генерирало поле "Искам банкова гаранция", а при втората опция - поле с "Предоставям банкова гаранция", като тези две полета били видими само за Кредитодателя и нямало как да въведат потребителя в заблуждение.

С оглед гореизложеното ответникът счита, че е спазил разпоредбите на ЗПФУР и по-конкретно чл. 11, ал. 2 - информацията, която е предоставена на потребителя преди сключване на кредита била пълна, вярна, разбираема и не въвеждала в заблуждение.

Потребителят подал заявление за потребителски кредит до ответника „Кредит Инс“ АД като подписал договор за потребителски кредит и Общите условия на „Кредит Инс“ АД. По силата на Договора за потребителски кредит „Кредит Инс“ АД се задължавал да предостави на потребителя потребителски кредит в размер на 250 лева със срок за погасяване 28.05.2022 г., след предоставяне на обезпечение за задълженията на потребителя по Договора за потребителски кредит под формата на поръчителство, под условие, че подаденото заявление бъде одобрено от „Кредит Инс“ АД, съгласно реда и сроковете, уговорени в Общите условия; Поръчителят получил от кредитодателя предложение за сключване на договор за поръчителство по отношение на потребителя; Потребителят избрал да сключи договор с кредитодателя при условията на договор с предоставено от поръчителя поръчителство.

При подаване на заявката ищецът изявил желание за заем с осигурен гарант, с оглед което се е задължил да заплаща възнаграждението за предоставената от Дружеството гарант гаранция по отпуснатия потребителски кредит. По силата на сключен Договор за предоставяне на гаранция по потребителски кредити 28.02.2022 с „Бикнел Корп“ ООД, рег. номер 155538/23.10.2014г., ответникът се задължил да събира от името и за сметка на дружеството гарант тази сума, а на основание т. 4 от договора сключен между страните ищецът се задължил към ежемесечната му вноска да бъде начислена и такса „Гарант“.

Следвало да се има предвид, че съгласно чл. 442 от ТЗ „с банковата гаранция банката писмено се задължава да плати на посоченото в гаранцията лице определена сума пари съобразно условията, предвидени в нея". Трайната съдебна практика и установената правна доктрина приемали, че „Повод за издаване на гаранцията е наличие на задължение на наредителя към бенефициера по съществуващ между тях възмезден договор. С цел

обезпечаване на това задължение между наредителя и банката се сключва договор за поръчка, по силата на който банката се задължава срещу възнаграждение да издаде банкова гаранция. Вследствие на издаването на гаранцията възниква и правоотношение между банката-гарант и бенефициера, по силата на което банката се задължава да плати задължението на наредителя, което последният има към бенефициера. Предпоставките, при които възниква гаранционното задължение са предмет на договора за поръчка между наредителя и банката- гарант и реквизит на самата банкова гаранция". В случая само ищецът М. А. А. би бил легитимна страна по договор с банка за предоставянето на банкова гаранция на кредитодателя и нямало как тя да поиска същата да му бъде предоставена от ответното дружество при подаване на заявката.

С оглед всичко гореизложено и прилагане по аналогия на правилата за банковата гаранция към такава, предоставена от дружество гарант, възнаграждението дължимо от наредителя по нея не следвало да се включва към разходите по потребителския кредит. Същата представлявала дължимо възнаграждение за услуга, предоставена от Дружеството гарант, за обезпечаване на вземанията по Договор за потребителски кредит „Екстра" № ДЗ 010273/28.02.2022г. Дължима била по силата на самостоятелно правоотношение, което било резултат от съзнателния избор на ищеца. На последния била предоставена възможност за избор, като същият бил надлежно информиран за последиците от своя избор. Още преди да избере опцията за предоставяне на заем с осигурен гарант, М. А. А. бил надлежно информиран за съществуването на задължение за заплащане на такса към дружеството, предоставящо гаранцията. Бил информиран и за размера на задължението, както и за начините и сроковете за заплащането му, с което в следствие се съгласил. Съгласно Договор за потребителски кредит „Екстра" № ДЗ 010273/28.02.2022г. сключен между страните, М. А. А. се съгласил задължението му за заплащане на такса "Гарант" да бъде разсрочено и включено към месечните му вноски.

На следващо място, неоснователно се явявало твърдението на ищеца, че е налице противоречие на разпоредбите на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК. От страна на „КРЕДИТ ИНС" бил посочен размера на годишния процент на разходите, посочен бил и годишния лихвен процент по кредита. В погасителния план, който бил неразделна част от процесния договор за потребителски кредит бил посочен общия размер на кредита, както и отделно по месечни вноски. В тази връзка следвало, че са спазени изискванията на чл. 11 от ЗПК, като ответникът ясно и на разбираем език посочил общият размер на кредита и условията за усвояването му, лихвения процент по кредита, както и годишния процент на разходите.

Разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК предвиждала, че в договора за потребителски кредит Кредитодателят следвало да посочи „годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит". Съгласно чл. 19, ал. 1 от ЗПК, годишният процент на разходи по кредита включвал "общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент

от общия размер на предоставения кредит."

По изложените съображения моли за отхвърляне на исковете. Претендира разноски като представя списък по чл.80 ГПК.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в съвкупност, както и доводите на страните, съобразно изискванията на чл. 235, ал. 2, вр. чл. 12 ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

По делото е представен Договор за потребителски кредит „Екстра" № ДЗ 010273/28.02.2022г., сключен между страните по делото, по силата на който на ответникът е отпуснат кредит в размер на 250 лв.

Представени са Общи условия на „Кредит инс" ООД, приложими към договорите за предоставяне на потребителски кредит, както и договор за предоставяне на поръчителство от 28.02.2022 г., сключен между „Бикнел корп" ООД и ищеца, в качеството им съответно на „Поръчител“ и „Потребител“, по силата на който поръчителят се задължава да сключи договор за поръчителство с кредитодателя и да отговаря солидарно с потребителя за изпълнение на задълженията му, както и за всички последици от неизпълнение на задълженията му по договора за потребителски кредит, срещу уговорено възнаграждение в размер на 85,32 лева, платило съгласно приложение № 1 към договора за поръчителство на три равни месечни вноски в размер на 28,44 лв.

Към доказателствения материал е приобщен и приложен от ответника Стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителските кредити на кредитор „Кредит Инс“ АД, подписан от М. А. А..

Със заповед № БНБ-23940 от 21.02.2020г. на Подуправителя на БНБ е заличено „Кредит инс" ООД, ЕИК 175226410 от регистъра на финансовите институции по чл.3, ал.2 от Закона за кредитните институции и е вписано „Кредит инс" АД, ЕИК 205997727 в регистъра на финансовите институции по чл.3, ал.2 от Закона за кредитните институции.

Според Интернет извадка от електронен адрес <https://nzoom.creditins.bg> на разглеждане на Договор за заем № ДЗ010273 с дата на сключване 28.02.2022г. за клиент М. А. А., съдържаща справка за извършените плащания, ответникът е погасил задълженията си по договора включително и гаранционното възнаграждение в общ размер от 85,32 лева.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Предявен е иск с правно основание чл.55, ал.1, пр.1 ЗЗД, който е процесуално допустим.

Разгледан по същество, същият е изцяло основателен, като съображенията за това са следните:

По делото не се спори, а и се установява от представените писмени доказателства, че на 28.02.2022 г. между ищецът и „Кредит Инс" АД е сключен Договор за потребителски кредит "Екстра" № ДЗ 010273, по силата на който е отпусната парична сума в размер на 250

лв., при фиксиран годишен лихвен процент - 36 % и годишен процент на разходите - 49.7 %, с краен срок за издължаване на кредита - 28.05.2022 г. Не се спори и че при сключване на договора ищецът е избрал опция да обезпечи задължението си по кредита като предварително сключи договор за предоставяне на поръчителство с одобрен от кредитодателя поръчител, като се е задължил, съобразно сключения на същата дата договор за предоставяне на поръчителство, сключен с „Бикнел корп“ ООД, да заплаща възнаграждение за предоставената от дружеството-поръчител гаранция, разсрочена към месечните вноски съгласно погасителен план. Ищецът е физическо лице, което при сключване на договора е действало извън рамките на своята професионална компетентност, а заемодателят е предоставил кредита и допълнителните услуги в рамките на своята търговска дейност, т. е. страните по договора за кредит и договора за допълнителни услуги имат качеството съответно на потребител по смисъла на чл. 9, ал. 3 ЗПК и на кредитор по смисъла на чл. 9, ал. 4 ЗПК.

В исковата молба са изложени съображения за недействителност на сключения договор за потребителски кредит. Съгласно чл. 22 ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл. 10 ал. 1, чл. 11, ал. 1 т. 7- 12 и т. 20, чл. 12 ал. 1 т. 7- 9 ЗПК, договорът за потребителски кредит е недействителен и липсата на всяко едно от тези императивни изисквания води до настъпването на тази недействителност. Същата има характер на изначална недействителност, защото последиците ѝ са възникнали при самото сключване на договора и когато той бъде обявен за недействителен, заемателят дължи връщане единствено на чистата стойност на кредита, но не и връщане на лихвата и другите разходи.

Клаузата на чл. 4 от договор за потребителски кредит, респ. свързания с него договор за предоставяне на поръчителство от 28.02.2022 г., сключен между „Бикнел корп“ ООД и ищеца, възлага в тежест за кредитополучателя да заплаща възнаграждението на поръчителя разсрочено към всяка от погасителните вноски, като същевременно, кредиторът не включва това гаранционно възнаграждение към ГПР по договора, като стремежът му е по този начин да заобиколи нормата на чл. 19, ал. 4 ЗПК и на практика да капитализира допълнителен приход. Следователно налице е несъответствие в годишния процент на разходите по кредита (същият е над 49, 70 %). Съгласно чл. 22 ЗПК, във вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК договорът за потребителски кредит е недействителен, ако в същия не е посочен годишен процент на разходите и общата сума, дължима от потребителя. Съгласно чл. 19, ал. 1 ЗПК годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Предвид това е необходимо в ГПР да бъдат описани всички разходи, които трябва да заплати длъжника, а не същият да бъде поставен в положение да тълкува клаузите на договора и да преценява кои суми точно ще дължи. В конкретния случай е посочено, че ГПР е 49,70 %, но от съдържанието на договора не може да се направи извод за това кои точно разходи се заплащат и по какъв начин е формиран ГПР. Освен това коментираното

възнаграждение за обезпечаване изпълнението на задълженията на потребителя е с характер на сигурен разход за същия и следва да бъде включено изначално при формирането на ГПР. Това поставя потребителя в подчертано неравностойно положение спрямо кредитора и на практика няма информация колко точно (като сума в лева) е оскъпяването му по кредита. Това се явява и в директно противоречие с чл. 3, пар. 1 и чл. 4 от Директива 93/13/ ЕИО. Бланкетното посочване единствено на крайния размер на ГПР, на практика обуславя невъзможност да се проверят индивидуалните компоненти, от които се формира и дали те са в съответствие с разпоредбата на чл. 19, ал. 1 ЗПК. Целта на цитираната разпоредба е на потребителя да се предостави пълна, точна и максимално ясна информация за разходите, които следва да направи във връзка с кредита, за да може да направи информиран и икономически обоснован избор дали да го сключи. От посоченото следва, че за да е спазена и разпоредбата на чл. 11, ал.1, т.10 ЗПК, следва в договора да е посочено не само цифрово какъв годишен процент от общия размер на предоставения кредит представлява ГПР, но и изрично, и изчерпателно да бъдат посочени всички разходи, които длъжникът ще направи и които са отчетени при формиране на ГПР. Доколкото се констатира, че в процесния договор не е посочен действителният годишен процент на разходите по кредита, то следва да се приеме, че договорът за допълнителни услуги, в случая за предоставяне на поръчителство е недействителен на основание чл. 22 ЗПК, вр. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК.

Тук е мястото да се отбележи още, че обезпечаването на изпълнението от страна на ищеца на задълженията по договора, се осигурява от трето (предварително) одобрено от ответното дружество юридическо лице като е сключен и договор помежду им. Анализът на така изложената фактическа обстановка сочи, че в случая договора с дружеството - гарант има за цел да обезщети вредите от фактическа неплатежоспособност на ищеца, които ответникът би могъл да претърпи, при неплатежоспособност и липса на обезпечение, което влиза в противоречие с предвиденото в чл. 16 ЗПК изискване към доставчика на финансова услуга, да оцени сам платежоспособността на потребителя и да предложи добросъвестно цена за ползване на заетите средства, съответна на получените гаранции.

Освен това договорът води до значително оскъпяване на ползвания кредит като утежнява финансовото състояние на ищеца, доколкото се заплаща възнаграждение на поръчител, разсрочено към месечните вноски, тоест заплащането на вноските към гаранта е независимо и върви редом с вноските по кредита – видно от чл. 4 от Договора за потребителски кредит „Екстра“. Установява се, че ангажиментът към дружеството гарант е неделим от основния по кредитното правоотношение и за това следва да се включи в общия размер на разходите по кредита. Възнаграждението е уговорено като дължимо предварително преди и без да се знае дали изобщо длъжникът ще прибегне до тази възможност.

Изложеното налага извода, че претендираното вземане, се основава и на неравноправна за потребителя клауза, която се явява нищожна по смисъла на чл. 146, ал. 1 ЗЗП. Нищожността е пречка за възникване на задължение по коментираната клауза, поради което платените суми по нея са предадени при начална липса на основание и подлежат на

връщане, съгласно чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД. Ето защо и след като съдът достигна до извод за нищожността ѝ, вкл. и по аргумент от чл. 23 ЗПК, платената сума се явява получена без основание и се дължи връщането ѝ на ищеца.

По делото не се спори, а и се установява от представената от ответника справка за извършените плащания по процесния договор за потребителски кредит, че ищецът е заплатил в полза на ответното дружество сумата от общо 379,00 лева, от които 250 лева- главница; 22,50 лева- лихва; 85,32 лева- такса гаранция и 21,18 лева, допълнителни обезщетения за забава. В случая липсва основание за получаването на сумата от 85,32 лева от ответника, поради което съдът намира, че предявеният иск за осъждане на ответното дружество да възстанови недължимо платената сума на ищеца е основателен и като такъв следва да бъде уважен.

Като законна последица от уважаване на иска, главницата от 85,32 лева следва да се присъди, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 13.02.2023 г. до окончателното ѝ изплащане.

Предвид крайния изход на делото, както и с оглед обстоятелството, че ищецът е направил изрично и своевременно искане за разноси по настоящото производство, на основание [чл. 78, ал. 1 ГПК](#), единствено на същия следва да се присъдят такива в общ размер от 50,00 лева за платена държавна такса.

Ответникът следва да бъде осъден да заплати на процесуалния представител на ищеца адв. Д.В.М. сумата от 480,00 лева с включен ДДС, представляваща възнаграждение за осъщественото от него процесуално представителство, защита и съдействие по настоящото дело, определено според размера на иска и по правилата на чл.38 ал.2, вр. ал.1 т.2 от Закона за адвокатурата /ЗАдв./, вр. чл.7 ал.2 т.1 и § 2а от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА, на основание чл.55, ал.1, пр.1 ЗЗД, “Кредит Инс“ АД, ЕИК 205997727, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул.“Цар Борис III“ № 85, ет. Мецанин, представлявано от М.Г.А. – изпълнителен директор, съдебен адрес: *****, Адвокатско дружество „****“, ЕИК *****, чрез адв. Р. *****, да заплати на М. А. А., ЕГН *****, с адрес: *****, адв. Д.В.М. от АК - Пловдив, сумата от 85,32 лева, недължимо платена сума за гаранция по Договор за потребителски кредит "Екстра" № ДЗ 010273/28.02.2022 г., сключен между М. А. А., ЕГН ***** и “Кредит Инс“ АД, ЕИК 205997727, ведно със законната лихва върху нея, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 13.02.2023 г., до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА “Кредит Инс“ АД, ЕИК 205997727, със седалище и адрес на управление:

гр.София, бул.“Цар Борис III“ № 85, ет. Мецанин, представлявано от М.Г.А. – изпълнителен директор, съдебен адрес: *****, Адвокатско дружество „****“, ЕИК *****, чрез адв. Р. *****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, да заплати на М. А. А., ЕГН *****, с адрес: *****, адв. Д.В.М. от АК - Пловдив, сумата от 50,00 лева, представляваща направени по делото разноси.

Посочената на основание чл. 127, ал. 4 ГПК, банкова сметка, по която да се преведат присъдените суми на ищеца М. А. А. е: IBAN: *****.

ОСЪЖДА “Кредит Инс“ АД, ЕИК 205997727, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул.“Цар Борис III“ № 85, ет. Мецанин, представлявано от М.Г.А. – изпълнителен директор, съдебен адрес: *****, Адвокатско дружество „****“, ЕИК *****, чрез адв. Р. *****, да заплати на адв. Д.В.М., ЕГН *****, с адрес на кантората - *****, сумата от 480,00 лева, представляваща дължимо адвокатско възнаграждение по делото.

Посочената на основание чл. 127, ал. 4 ГПК, банкова сметка, по която да се преведат присъдените суми на адв. Д.В.М. е: IBAN: *****, при „УниКредит Булбанк“ АД, титуляр на сметката: Д.В.М..

Решението може да бъде обжалвано пред Окръжен съд - Хасково в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Хасково:/п/ не се чете

Вярно с оригинала!

Секретар: Г.А.